

Korfu 1997

V půli srpna jedu se šumperskou cestovou do Řecka na ostrov Kerkyra (Korfu). Trmácíme se autobusem přes rakousko a skoro celou italskou boru až do Brindisi. Naštěstí jedeme přes noc a vedro nehrozí. Čekáme hodinu na trajekt Mioan lines a po šesti hodinách, strávených na palubě, prohlídkou lodi, opalováním a pitím piva, přistáváme v hlavním městě ostrova, jež se zove zase Korfu. Autobus nás rozváží do Barbati, já bydlím v Achavari ve vile Katarina. Apartmán sdílím s kamarádkou Jiřkou, a to z praktických důvodů, abychom ušetřili příplatek za jednolůžkový pokoj. Né, že bychom spolu měli nějaké techtle, to né. nebo dokonce mechtle, to už vůbec né. Ale myslet si můžete co chcete a závidět taky. I když jsme se ubytovali až kolem 20. hodiny, ještě jsem rychle, coby správný suchozemšťan, spěchal k moři, obhlédl písčitooblázkovou pláž a rychle se smočil. Druhý den prohlídka městečka a opět povinná koupel. V poledne infoschůzka v restauraci Lato. Uvítací přípitek jakousi čurdou Ouzo, vonící (spíš smrdící) pendrekem. To není obušek, ale cukroví, vyráběné snad z lékořice. Rychle jsem si spravil chuť pivem. Večer krásný západ slunce a koupel na molu Roda. Půjčujeme si kolo za tisíc Drachem,tj. asi naše stovka. Půl hodiny údržba, sedlo, rezavý řetěz, brzdy, přehazovačka. Vyrážíme přes Troumpetas pěkně do kopce, ve vesničce Doukades jsou převelice úzké uličky a hodně široká hostinská Elizabeth Obrovská – Halina hadra, nám zatarasila cestu. A že máme myslet na svoje zdraví, srdíčko máme jen jedno a hlavně ať se u ní občerstvíme. Myslím, že v tom vedru měla pravdu. Spadli jsme s kol, dali si orosené a zaručeně řeckou specialitu sagamati. Byl jsem hodně zvědavý a nakonec donesla vaječnou omeletu se sýrem. Pokračujeme do Paleokastritsy, kde je věhlasný klášter. Žel před nosem nám zavírají a mají pauzu, je polední siesta. Obhlížíme krásné skalnaté pobřeží, chladím se v moři a ježto ubylo sil, zbaběle se vracíme zpátky ke kámoše Elis. Ta nám tentokrát donese jako bonus meloun z vlastní Zahrádky. Ještě se fotíme, ale chtělo by to širokouhlý objektiv. Další den dáme odpočinout nohám a mávám jen rukama, a to na lehátku. Odpádluji přes Rodu do Astrakeri, jsou tu kolmé stěny z písku, v moři krásné oblázky a šutry tvaru vejce. Opodál je hotelový bazén se sladkou vodou a v něm pěkné baby, šup tam za nimi. Ležet na jednom fleku příliš neláká, atak si půjčujeme na tři dny motorku Hondu 50 ccm automatic. Přidáš plyn a ono to jede. Je to takový trochu lepší moped, ale nás to vyvezlo až na nejvyšší vrchol Pantokrátor 915 m, na kterém je klášter a v něm dosud přebývá poslední staříčkový mnich. Podaří se mi se s ním vyfotit. Zpět sjíždíme přes Troumpetas, Nakradeš, hotel Bela Vista. Zde máme přestávku, protože je tu parádní bazén. Nevynecháme přírodní zajímavost Sidari, skály z písku, skáče se z nich 10 m do moře, zpět se leze pomocí lana. Je zde nádherný Kanál d´Amur, zátoka lásky. Je opředena pověstí, že když tu proti sobě plavou dva milenci, tak pak je to láska na celý život. Plavu tam jak vzteklý, doma to vypadá na rozvod, tak čekám nějakou nevěstu, ale žádná. Ani mořská víla, ani mořská panna. Ale ani chobotnice, ani krakalice, ani olihnice, ani krabice ani hvězdice. Prostě není tu ani ústřice. Taky by mohla připlout v bárce na vlncce nějaká slepice. Žádná šance. Anebo, že by přece ? Ale to jen v dálce křuplo veverce v prdelce. Už tu nepoplavu nikdy více. Třeba někde jinde, v jiné zátocce. My za jediný den stihli spoustu zajímavostí a bylo to za hubičku, protože benzín ve v Řecku levný. Naproti tomu vedle bydlící čtyřčlenná rodina si objednala zájezd s českým delegátem, zaplatili majlant a polovinu programu vynechali, aby vedoucí stihl večeři..Druhý den jedeme na fechlovi do Merkury, prohlédneme pevnost, chrám, uličky, obchůdky se zlatem, koženými výrobky a suvenýry z olivového dřeva, na tržnici hrají flašinetáři, pěkná atmosféra. Zajedeme do Barbati, oblázková pláž. V Kassiopi procházíme hradbami. Tudy kdysi chodili Cicero i Nero. Moc pěkný válet. Třetí den na motocyklu projíždíme tisícileté olivové háje, pomerančové sady, kolem cesty opuncie, mající jedlé plody. Taky agáve, cypřiše – no nádhera. Na vrchu Afionas je prima vyhlídka na blízké ostrůvky, zálivy, hory, vše fotím. Následuje sv. Stefanos – kaple, výhledy, pláž, písek, voda příjemná. Plavu na blízký ostrov,

zvedají se vlny, tak honem zpátky. Ještě už známé Sidary, na zátoku z vysoka kašlu, i kdyby tam plavala nějaká krasavice, už nikdy více. Zajímá mě více píce, či jitrnice. V Astrakeri sbírám šutry do tobolky, večer vracíme Harleje. Pobyt končí, pomalu balíme, vyklízíme apartmán, loučím se s oslem, co nám občas hýkal na zahradě. Ještě koupel v moři, večere kousali, zapečené brambory s lilkem a sekaným masem, nákup, utratit poslední Drachmy. Znovu, teď už poslední rozloučení s mořem a ve 20 hodin odjezd na trajekt. V noci lodí do Brindisi, a pak v tom pekelném vedru směr Rimini, San Marino, Bologna, Padova, Venezia (Benátky pořád nikde), Caorle, Lignano, Bilione. Poslední tři mně moc dobře známé městečka, tam jsem jezdil s dětmi na ozdravné pobyty. Přes Mikulov se vracím do Hrušek, kde jsou právě hody v plném proudu. Všichni mají od dobrot zamaštěné huby a já doma jen pavučiny. Takový je život. KALIMERO.

Pedro